

Илияна Динева

Мус
с аромат на
цветя

роман

МОНТ

Съдържание

Част първа

Между сладкото и соленото

Семейството и родният дом	9
Йолина	19
Дните в училище	21
Списание „Женственост“	25
Коледно време	34
Сватба като мечта	39
Една разкошна сватба	45
На почивка във Флоренция	58
Разходка из Пиза	74
Град Комо и езерото Комо	79
Сватба с дъх на Венеция	88
Разходка из Венеция и дворецът на Дожите	95
Верона	98
Преместване на остров Корсика	100
Заминаване за Германия	105
Пет години по-късно	108
Новото ежедневие	112

Част втора

Сладък мус

Франкфурт	117
Представяне	126
Парти в черно и бяло	130
Време за спорт	134
Балът в университета	142
Дните заедно	147
Завършек на лятото	152

София и България	157
Промени	161
Заснемане на видеоклип	165
Коледа при семейството на Нико	175
Новият дом	179
Годишните музикалните награди	182
Малдивите	187
Интервю по телевизията	192
Част трета	
<i>С аромат на цветя</i>	
Пролетен видеоклип	199
Фестивал в Маями	205
Рожденият ден на Нико	209
Остров Миконос	212
Сватба в Созопол	216
Бижутата, показност в блясък	222
Сватба след сватби	227
Круиз	235
Отново заедно	239
Нико Шерцер и Аделин Шерцер	242
Свети Валентин	247
Срещи с приятели	251
Ново начало	254
Музикални награди	258
Едно прекрасно семейство	261
Плаване с круизен кораб	267
Ежедневието	279
Концертът	281
По Коледа	286
Коледа	292
Заминаване за Мадрид	302
Заедно въщи	308
Парти за рожден ден	313
От авторката към читателите	318

ЧАСТ ПЪРВА

Между

сладкото и соленото

Семейството и родният дом



Навън валеше сняг. По затихналите улици се чуваше само лекия полъх на вятъра. Всички вечери в квартала бяха едни и същи, така както и жителите му. В спокойствието на бялата тишина само някъде в далечината светеха няколко лампи. Винаги еднообразието и монотонността вземаха връх.

По заснежените пътеки снегът блестеше. Борчетата от двете страни на пътеките, посипани със сняг, изглеждаха все тъй прекрасни. Луната се виждаше през клоните на тъмните дървета. Снегът продължаваше да вали, навярно до сутринта щеше да натрупа още повече. За голямо съжаление на жителите в София, но за голяма радост на децата. Всички сезони бяха прекрасни, но винаги на човек му оставаха само хубавите спомени.

Аделин стоеше до прозореца. Навън се разкриваше прекрасна гледка. Дворът, посипан със сняг, заледените улици, високите стари ели, все тъй зелени, напомнящи за топлите летни дни, високите кестени, старият орех, до който винаги играеха на криеница в онези дни на детството. Някога там правеха снежен човек, сега остана само споменът за мястото. От едната стра-

на на къщата бе градината с цветята, които на пролет щяха пак да разцъфнат все така красиви. Аделин обожаваше багрите им – преливаха се в нежно бяло, розово, светложълто, червено като виното. Тя бе свикнала с този квартал. Обичаше го повече от всичко. Тук мина детството ѝ, най-веселите, най-очарователните мигове от живота ѝ. Надали някога пак можеше да стане дете. Всяка мисъл, в която споменът ѝ беше щастлив, я връщаше винаги там. Бе запечатан в сърцето ѝ. Знаеше, че някой ден може би ще си тръгне и нямаше да остане. Времената се променяха, тя порасна, не бе същото наивно дете. Някога дворът се огласяше от детски гласове, игри безкрай и разговори. Бащиният ѝ дом ѝ даваше спокойствие. Не бе голяма къща, но за нея означаваше много. Загледа се в далечината и спомените нахлуха в съзнанието ѝ. В картини видя най-ярките моменти от живота си. Баба ѝ, дядо ѝ някога. Беше пак дете и тичаше по поляните, събираше цветя и билки. Помагаше на баба ѝ в поливането на градината. Със сестрите ѝ играеха на топка, скачаха на въже.

Аделин бе сияещо момиче, винаги, дори в най-трудните моменти, се опитваше да изглежда спокойна. Вярваше може би повече, отколкото трябваше, че всичко в живота е хубаво, че щастието ще трае вечно. Дори за секунда през целия си досегашен живот не се остави на меланхолията да я погълне. Когато някой погледнеше в очите ѝ, в тях искреше светлина. С пролетно-зеленикав цвят и с игриви пламъчета. Бе добродушна и сърдечна.

Семейството беше голямо. Майката мечтаеше някога да има много деца. Първороден бе най-големият ѝ брат Димитър, кръстен на Св. Димитър, след това бе

нейната по-голяма сестра Йолина, която бе кръстена на Св. Йоан Кръстител, след това бе Аделин – името ѝ значеше „благородна“, а накрая и най-малката сестра Норийн, чието име значеше „светла“. В голямата къща живееха с родителите си, баба си и дядо си.

Обичта на цялото семейство ги свързваше. Брат ѝ Димитър работеше при баща им. Вече на 29, завършил архитектура бакалавър, а сега учеше магистратура в Мюнхен и искаше да поеме бизнеса на баща си един ден. Често сменяше приятелките си. В момента ходеше с едно момиче от Венецуела, негова колежка от университета. Запозна се със Сузана на едно упражнение, трябваше да пишат проект. Оказаха се с еднакви интереси, и двамата харесваха архитектурата. От няколко месеца бяха заедно. Ходеха на кино, излизаха събота вечер, караха кънки на лед, разглеждаха изложби. Често отиваха на партита, организирани от други студенти, забавляваха се и учеха заедно за изпити.

Бащата, господин Мелинов, държеше децата му да израснат с добри обноски, да придобият полезни знания. Той беше архитект. Пътуваше често, тъй като освен за София приемаше поръчки и за останалите градове от България. Винаги беше зает, мобилният му телефон постоянно звънеше. Понякога се налагаше извънредно да замине. Бюрото на баща ѝ вкъщи винаги беше отрупано с чертежи. Някога в детството си Аделин често ги съзерцаваше. Харесваше проектите на баща си, просторните сгради, които той създаваше, стилните и уютни апартаменти и къщи. Никога не пропускаше възможността да изкаже някоя идея, която ѝ хрумваше.

Йолина завърши предната есен университет. Ви-

наги бе искала да учи актьорско майсторство, но баща ѝ не ѝ позволи. Смяташе актьорството за професия, свързана със загуба на време и недоходоносна. Йолина имаше талант, пред публика някога в училище винаги изглеждаше спокойна. Гласът ѝ бе ясен, нотките му вървяха равно. Завърши журналистика и сега работеше като главен редактор в едно списание. Бе сдържана, но на моменти изпадаше в нервни кризи. Тя обичаше да излиза, рядко се задържаше вкъщи. Винаги се обличаше модерно, беше кокетна. Прекарваше голяма част от времето си пред огледалото, обичаше да съчетава различни цветове. Човек можеше да я види в различни гами от цветовете. Сутрин обикновено отделяше прекалено много време да оформи косата си, вадеше дреха след дреха от гардероба, докато се хареса. Сменяше чанта след чанта, докато не реши, коя ще е най-подходяща за днешния ден. Никога не излизаше без грим навън, дори когато ѝ беше тъжно, не искаше хората да разберат какво всъщност чувства. Боеше се да не бъде наранена, винаги пред всички изглеждаше така, сякаш не можеше да я заинтересува нищо. Всяка събота ходеше на плуване с приятелки. Имаше приятел, Михаил, който вече два пъти ѝ предлагаше да се сгодят, а тя все отказваше. На 27 не мислеше за семейство. Все казваше, че любовта им не се изразява в това, дали ще са женени. Въпреки хорските приказки на тези, които ги познаваха и на родителите им, те се обичаха. Срещнаха се случайно преди три години в началото на лятото. Беше отишла да гледа футболен мач, нейни колеги от курса щяха да играят. И така се запозна с Михаил, беше по-големият брат на един неин колега. Заговориха се

на най-различни теми. Беше студент и учеше стоматология последна година. Дали слънцето беше виновно, дали топлото време, кой кога се влюби точно никой не знаеше. Пишеха си във Facebook вечер след вечер. Някъде покрай усмивките, дългите разговори, срещите и погледите, те решиха, че са щастливи заедно.

Сега и двамата работеха, Йолина в списанието, а той беше станал зъболекар. Живееха заедно. Йолина не готвеше много, освен в събота. И двамата обичаха здравословното хранене. Сутрин му приготвяше кафе. Чудесно начало за деня, особено когато обичаш някой. Правеше капучино с мляко и сметана и отгоре поръсваше какао с форма на сърце. В някои от дните, когато той се връщаше от работа, ѝ подаряваше цветя. Звънеше на вратата и след това се скриваше зад стълбището. Кошницата с цветя винаги я радваше. Тя отваряше картичката, която беше в кошницата и се усмихваше. Вътре пишеше "За моето цвете". Винаги в неделя ходеха на гости на родителите ѝ. Всички се радваха за нея, тъй като след една неуспешна любовна история вече се беше възстановила. На 21 се влюби в едно момче, с 4 години по-голям от нея. Но нещата не се получиха.

Майка им обожаваше децата си. Госпожа Кристина не се бе отделяла от тях нито за миг. Купуваше им много подаръци, обграждаше ги с много любов. Може би не съществуваше на света майка, подобна на нея. Силата на майчината ѝ обич нямаше равна. Работеше като прокурор в Градския съд.

В детството си Аделин мечтаеше да стане адвокат. Сега тя искаше да сбъдне тази своя мечта. Всяка седмица се подготвяше за кандидат-студентските си изпи-

ти. До началото на лятото трябваше да научи всичко – многовековната история на България, литературните автори и техните произведения. Не беше лесно, тя го осъзнаваше, но силното ѝ желание да успее всеки ден я тласкаше напред. Аделин бе последен клас в гимназията. На 18, светът за нея изглеждаше съвършен. Винаги изкарваше високи оценки. Упоритостта ѝ, както и желанието ѝ винаги да успява във всичко, с което се захване, ѝ даваха сили да продължи напред. Прекарваше дълги часове в учене на английски. Литературата я увличаше, никога не пропускаше възможността да прочете някоя книга, която ѝ харесваше. Често пъти излизаше от къщи и отиваше да рисува на открито. Светлината на слънцето правеше картините ѝ по-красиви. Често с Норийн караха колелета, скачаха на въже. Откакто Йолина напусна къщата и отиде да живее с Михаил, двете със сестра ѝ Норийн прекарваха значително повече време заедно. Връзката помежду им като сестри се усили. Колкото и да бяха свързани двете, толкова и бяха различни. Вечер играеха на домино, карти, гледаха заедно някой интересен филм. Голям интерес и за двете представляваха игрите с въпроси.

Норийн обичаше да прекарва свободното си време в спортове навън. Играеше с голямо удоволствие тенис, плуваше добре. Събота или неделя ходеха до вилата на техни приятели, които имаха конюшня. За Норийн това бе най-голямото щастие, тя обожаваше животните. Дори вкъщи тя имаше куче и котка. Когато бе край животните, очите ѝ блестяха. Имаше нежно сърце, притежаваше състрадание. Всеки ден учеше по една дузина предмети. Оценките ѝ бяха високи, а домашните нямаха

край. За своите 11 години, винаги се стремеше да върви пред другите. Винаги задаваше въпроси на по-големите си сестри, все искаше да научи всички интересни неща на света. Когато беше по-малка искаше да прилича на Рапунцел. Специално ѝ направиха стая, като тази от приказката за Рапунцел. Родителите ѝ наистина се затрудниха, докато избираха мебели като за принцеса. Да, беше принцеса от 21ви век. Стаята ѝ стана чудесна, почти като във филм. С легло с розови завеси, пердета с пеперуди, огледало със звезди. Обичаше плюшените мечета, имаше много от тях. Любимото ѝ стоеше на леглото ѝ. Като малка имаше един гълъб – играчка, който ѝ се искаше да лети. Пускаше го през прозореца заедно с едно писмо. Гълъбът винаги падаше и тя се разплакваше. „Защо не може да лети?“ – все питаше и очите ѝ се пълнеха със сълзи – „Искам да лети.“ Когато порасна, имаше бинокъл и все гледаше през балкона през него. Гледаше с една голяма лупа разни букви и се вторачваше в шрифта. Искаше да стане инспектор. Вкъщи ходеше с един тефтер и рисуваше, правеше скици на звезди.

Децата имаха и една братовчедка на име Дария. Тя бе с две години по-малка от Аделин. Учете в гимназията. Любимите ѝ предмети в училище бяха математика и рисуване. През свободното си време обичаше да рисува. Тя бе много съвестна и отзивчива. В детските години всички играеха заедно. Дария идваше у тях на гости. Най-забавно бе през летните ваканции, тогава седяха до късно вечер на улицата. Събираха се със съседските деца и играеха на най-различни игри. Голяма игра ставаше – на гоненица, на топка.

Имаха и един по-голям братовчед Виктор, който

завърши френската гимназия. Много мързелив, ужасно мързелив. Учеше, само когато го заплашваха, че ще му спрат джобните. Замина за Париж да следва право. Изкара една година в университета и се отказа да учи. Но след две години се върна отново да учи право поради две причини. Първо, защото баща му му беше спрял парите, едва си плащаше квартирата и всеки месец закъсняваше с плащането. Хазайката му беше бясна, заплашваше го, че ще подаде жалба, но така и не го направи. Накрая беше принуден да разнася брошури по пощенските кутии и да работи като сервитьор в един ресторант. Осъзна, че с правото би изкарвал повече пари. Знаеше, че ако беше станал адвокат или нотариус, щеше да има повече доходи. Другата причина бе, че се влюби. Влюби се в едно красиво момиче, но колкото и прекрасна, толкова и разглезена. Беше францужойка, фина, с руси къдрици и светлозелени очи, имаше изправена стойка, понеже постоянно спортуваше. За да я спечели, се амбицира да запише отново в университета и да учи. Жулиет винаги беше усмихната, с онези усмивки, които те разтопяват. Суетата може би беше най-характерното нещо за нея. По цял ден се занимаваше с прически и гримове. Искаше да прилича на холивудските звезди и нямаше как да остане незабелязана. Виктор постоянно тренираше и не излизаше от фитнеса, тичаше в парка събота и неделя. Любовта понякога прави чудеса с хората, родителите му останаха учудени, че отново се е захванал да учи и дори успяваше да си вземе всички изпити с високи оценки. Чуваха се вечер по скайп, радваха се, че е поел по правилния път. Знаеха, че му трябват пари, но така и не разбраха, че се е

влюбил. Втората причина остана неизвестна за тях. Те не идваха в Париж, само той се връщаше в България понякога за малко през лятото или за Коледа.

Жулиет беше момиче с благородническо потекло, от стара френска фамилия. Родителите и живееха в Бордо, Югозападна Франция. Климатът там беше топъл и подходящ за отглеждане на лозя. Имаха лозя и фабрика за винопроизводство. Произвеждаха едни от най-хубавите вина във Франция и Европа. Живееха в старинна къща с голям двор. „Двор“ бе твърде малко да се каже, бе направо парк с хиляди дървета, жив плет и много цветя. Бе потънал в зеленина през пролетта, цветята се преплитаха в различни цветове, лавандула, роза, жасмин, лалета, с фонтан в средата на парка и старинни мраморни статуи.

Жулиет учеше международни отношения в университета. В същият университет в Париж, в който учеше и Виктор, но не се бяха запознали там. Видяха се за първи път на едно голф игрище. Той ходеше в клуба всеки път, когато имаше възможност, защото тя беше член там. Жулиет имаше приятел Антоан, волейболист от националния отбор. Често те двамата ходеха в голф клуба. Жулиет и Антоан често се караха, понеже Антоан постоянно я ревнуваше. Дали си заслужаваше да се бори за нея, чудеше се той. Последният им скандал беше свързан именно с Виктор:

- Колко пъти вече ще говориш с него? Жулиет, не ми е приятно. Вчера какво му показваше как да държи стика за голф, да не мислиш, че той за първи път идва да играе голф? – Антоан беше бесен и не можеше да съдържа думите си.

- Антоан, какво от това, че съм говорела с него, това нищо не значи. Вече станахме за смях пред хората, постоянно се караме, омръзна ми от ревността ти.

- Той постоянно те гледа, няма да ходиш повече там сама.

- Наистина ли си мислиш, че ще те послушам, не можеш да ми определяш какво да правя и какво не!

- Жулиет, обичам те!

- И аз те обичах, но скандалите ти ми идват в повече. Ти не ми вярваш.

Два дни по късно той дойде у тях да ѝ се извини. Винаги, когато имаше да ѝ се извинява за нещо, ѝ носеше бижу. Жулиет имаше няколко дни да премисли какво се беше случило. Това не бе мъжът, в който се бе влюбила.

Те скъсаха и тя тръгна с Виктор. Една студентска любов, която продължи дълго. И двете семейства ги приемаха. Виктор стана адвокат в Париж и направи собствена кантора. Жулиет си беше все тъй глезена, но Виктор я обожаваше. Бяха толкова влюбени, че нищо не ги интересуваше. Нямахме нищо по-замечтано от едно влюбено сърце. Мислеха да се женят през лятото, доколкото познаваха Жулиет сватбата щеше да е голяма. Тя обожаваше показността и щяха да имат много гости. Все пак човек веднъж се жени, всичко трябва да е прекрасно, изпипано до последното нещо. Жулиет нае сватбена агенция. Искаше да се омъжи в замък в провинцията. Винаги беше мечтала за това. Накрая избраха да бъде в град Витри ле Франсоа в областта Шампан. Сватбата щеше да е в църква и след това в хотел, който приличаше на замък.

Йолина



Някога преди Михаил Йолина имаше друга връзка. Беше на 21 години, когато намери своята първа голяма любов. През лятото тя се хвана на работа като секретарка при братовчед си в адвокатската му кантора. Братовчед ѝ беше известен столичен адвокат с много клиенти. Работата не беше високо платена, но все нещо трябваше да работи през лятото.

Един ден, както всеки друг път, тя подреждаше папки на етажерката. Тя грабна една дузина папки и ги понесе към коридора. Почука лекичко на вратата на братовчед си с една ръка, изчака да и кажат „да“, отвори вратата и попита:

- Удобно ли е да вляза?

- Разбира се.

В стаята имаше и друг човек. Йолина за първи път го виждаше. Беше снажен и висок. Вероятно беше под 30 години. Те размениха погледи. Той я изгледа с любопитство и интерес.

Йолина рядко губеше ума и дума. Винаги знаеше какво да каже. Но този път сякаш беше притеснена и това се изписа ясно по лицето ѝ, тя преглътна и се

опомни.

- Донесох едни папки.

- Светлозар, това е братовчедка ми Йолина, запознайте се.

Двамата се ръкуваха. Светлозар я изгледа с интерес.

- Аз имам работа, бързам – извини се Йолина и излезе от стаята.

Не знаеше за къде бърза, може би, за да избегне погледа му.

От първия път, когато го бе видяла, бе минал месец. Но се срещнаха пак на рождения ден на братовчед ѝ. Бе на едно градинско парти. Той я заговори пръв, този път не можеше да измисли извинение, за да си тръгне. Видимо между тях имаше привличане. От тук започнаха нещата. Любовта я връхлетя внезапно, чувствата се появиха и преобърнаха целия ѝ свят. Реалността беше като красива илюзия, като красив сън, в който ѝ се искаше да остане вечно, да прекарва всяка една секунда в него. Любовта бе това усещане за цялост, което ѝ липсваше в ежедневието. То правеше сивия ден приказна реалност. Жалко, че отлетя, а за Йолина бе толкова трудно да я забрави.

Дните в училище



Аделин седеше на чина си в класната стая. Имаха урок по история. Винаги беше неприятно, когато сутрин първият час е по история, защото на нея все ѝ се доспиваше. Учителката разказваше уроците като приказка и очите ѝ се затваряха. Не винаги така се получаваше. Понякога, когато учителката изпитваше ученици, тогава Аделин ставаше бодра, защото можеше и да я изпитат. В други случаи седеше и мислеше за какви ли не неща. Все мечтаеше. Мечтаеше, каква ще стане един ден, мечтаеше да види приказни и истински красиви места.

Навън пак валеше сняг. Аделин се загледа през прозореца. Учителката разказваше за Българското царство, толкова много пъти беше учила за това. Всеки българин трябваше да знае българската история. Беше хубаво, когато зимно време валеше. Снежинките бяха натрупали по стъклото. След 2 седмици беше Коледа, щяха да бъдат във ваканция за празниците. Вече нетърпението беше твърде голямо. Не беше дете, знаеше, че няма как да дойде Дядо Коледа да ѝ остави подарък. В детството си пишеше писмо до Дядо Коле-

да, какво иска за подарък и си мислеше, че нощем идва с джуджетата да ѝ го остави. Разбира се това нямаше как да бъде истина, но когато си малко дете, искаш да вярваш в чудеса. Всяка зима даваха филми с Дядо Коледа, анимационни, игрални. По радиото звучаха известни коледни песни, които винаги щяха да останат класика. Коледа и Бъдни вечер, в тази вечер Богородица бе родила Исус. Витлеемската звезда, която носеше чудеса според християните, блестеше най-ярко. Винаги се събираха цялото семейство, който където и да беше, се връщаше вкъщи. Най-прекрасното време беше именно коледното. Подаръци, радост, слънчеви усмивки, хубави топли спомени, пак бяха всички заедно за празниците.

Часът най-после свърши. Аделин се зарадва, че днес не я изпитаха, въпреки че беше учила уроците си. Със сигурност през следващите дни щяха да я изпитат, както и другите ученици, преди да дойде ваканцията.

Норийн учеше в друго училище. Днес имаха час по рисуване и трябваше да рисуват елха за Коледа. Тя разстла малка гумена мушамичка върху чина си, извади водните си бои и пастели, няколко четки в комплект, молив и няколко бели листа. Извади и едно стъклено бурканче от чантата си, в което щеше да размива боичките във вода. Обичаше рисуването наистина. Вкъщи разглеждаше книгите на баща си, в които имаше картини на известни художници от цял свят и техните биографии.

След няколко минути щеше да започне часът и тя трябваше да отиде да си налее вода в бурканчето, защото щеше да ѝ трябва за рисуването. Вече се връщаше от тоалетната, но подът в коридора беше мокър, защото беше зима и навън валеше сняг. Явно от стъпките на хората беше ос-

танало вода. Норийн се подхлъзна и падна, а бурканчето изхвърча и падна надалеч от нея. Беше се счупило и стана само на малки парчета стъкла. Тя започна да събира парчетата с една кърпичка, вече часът бе започнал. Толкова сконфузено се почувства. Мразеше да влиза след учителката. Когато влезе, се извини, че е закъсняла. После продължи да рисува, като взе назаем бурканче от приятелката си. Мислеше как точно да нарисува елхата, зелена и с много шарени играчки. Скоро беше Коледа, трябваше да украсяват къщи прекрасната елха. Да извадят коледните сувенири и да чакат Дядо Коледа. След училище вечерта се събраха отново заедно за вечеря. Масата беше почти празна, само Аделин, Норийн, баща им и майка им. Йолина вече не живееше там, Митко замина в чужбина. След вечеря Норийн и Аделин отидоха в стаята си. Беше вечер, от онези зимни вечери, в които почти нямаше какво да се прави. Освен да се гледа телевизия или да се стои пред компютъра. Аделин стоеше и преглеждаше последните новини в един сайт на компютъра си. Норийн чертаеше една схема за училище.

- Трябва ми още малко време да довърша схемата по математика – каза Норийн и се прозя.

Последните дни преди ваканцията се очертаваха тежки.

- Утре ще украсяваме в училище за Коледа.

- И аз трябва да уча утре по биология, понеже ще правим контролно – Аделин погледна сестра си и въздъхна.
– Но сега отворих във Facebook, интересно ми е да видя последните новини.

- Нещо ново? – попита Норийн.

- Има, да, видях Митко и Сузана, качвали са снимки .
Май на някакъв купон. Знаеш ли, понякога ми липсват.
Митко не си е идвал от есента.

- Митко ще си дойде за Коледа и ще доведе и Сузанае.
- Принципно говоря, знам, че ще го видя за Коледа.

Сузанае ще идва за първи път в България.

Норийн прекъсна за малко чертането и погледна сестра си.

- Дано да ѝ хареса. Тук вали доста сняг. Йолина обаждала ли се е? Изведнъж се сетих за нея.

- Ами мисля, че не. Нали ще дойде за Коледа, след като се върне от Париж и ще я видим. Вече все по-рядко я виждаме, но нали сега е там по работа. Мисля, че сега излезе новият брой на списание „Женственост“, в което тя е главен редактор. Знаеш ли загледах се в едни снимки от предното лято в един албум.

- Кои снимки точно?

- От предното лято на Слънчев бряг. Посрещяхме July morning на първи юли.

Норийн дойде до компютъра и седна на един стол.

- Спомням си – усмихна се Норийн. Бяхме аз, ти, Михаил и Йолина. Посрещяхме слънцето и имаше ужасно много хора. Бяхме на плажа и цяла нощ седяхме на брега до вълните.

- Беше много вълнуващо. Особено когато пуснаха песента на Юрая Хийп.

- Обожавам тази песен през всички сезони. – Норийн се завъртя на стола

- Всеки все търси любовта, както е според текста. Но дали в изгряващото слънце ще я намери? – Аделин се замисли, защо ли толкова хора търсеха любовта.

- Ами, търсят хората, какво да правят – Норийн присви рамене.

- Много сантиментално. Но да сменим темата.

Списание „Женственост“



Йолина беше главен редактор на женско списание. Офисът им се намираше в центъра на София. Една просторна сграда с много стаи. Служителите винаги се стараеха да изпълняват задълженията си. Едно младо момче с очила се занимаваше с дизайна и графичното оформление. Най-натоварените дни бяха непосредствено преди да излезе новият брой. Всички работеха до късно. Всичко трябваше да е перфектно и съобразено с концепцията на броя до най-малката подробност.

- Мразя, когато страниците не са подредени. Защо си сложил рекламата на гримове на 5-та страница преди стайлинга на прически? Трябваше да е преди начините за гримиране и съветите – Йолина се ядоса и изнерви.

- Нямаше как да стане – отвърна момчето.

- Разбира се, че може да стане, искам още един път да ги подредиш, след два дни излиза списанието.

Той не можеше да ѝ възрази. После Йолина отиде при две момичета, които наскоро бяха завършили журналистика.

- Вижте какво, искам да видя статиите, които трябва

ва да са в новия брой. Темите бяха за „Как да се държим на първа среща“ и „Как да имате успешен брак“

- Готови са – отговори едното момиче.

- Взехте ли интервю от диетоложката? Съвети и нови диети. Това са винаги най-четените неща, като включим и упражнения за вкъщи и упражнения във фитнеса. Сега ми хрумна една нова идея, напишете и малко информация за йогата като средство против стрес и как да преборваме стреса.

- Мисля, че ще предизвика интерес – отвърна другото момиче.

- Вярвам, че ще стане и ще се справите. – Йолина се усмихна. Искам да говоря и с другия журналист. Иван тук ли е?

- Тук е, да. В стаята си е – отговори едното от момичета.

Йолина се запъти към стаята му. Иван беше пред бюрото си и пишеше на лаптопа си.

- Ехо – Йолина почука и се показа на вратата.

- Да, влез – каза Иван и вдигна поглед към Йолина. – Искан да ти кажа нещо. Говорих днес с въпросната певица и мисля, че се получи добро интервю. Трябва само да го сглобим.

- Новини от развода на актрисата Маргарита Севлиева има ли?

- Намерихме малко информация, ще я включим. Наскоро един човек ни продаде снимки от почивката на тенисистката Елина Димитрова и годеника ѝ от Сейшелите.

- Хубаво. Искан да намериш последни новини и за известните от Холивуд и да ги публикуваме в новия

брой. Йолина се замисли. Искам да е нещо ново и да можем да го отразим.

- Разбира се – отговори редакторът.

Беше мъж към 40-те, женен с две деца, с черна коса и черни очи. Беше в сив костюм със синя риза.

- Ще отида да видя фотографа и моделите.

- Добре, по-късно ще се видим. Искам да ти покажа интервюто за последно, преди да бъде издадено.

- ОК.

Йолина излезе от стаята и отиде в студиото. Фотографът седеше на средата на стаята и се взираше в снимките на компютъра си. Манекенките бяха насядали на канапетата отстрани.

- Само искам да добавите и малко фотошоп – каза той на асистента си. – Иначе всичко е готово.

- Готово ли е всичко, да не преча? – попита Йолина

- Не, вече свършихме.

- Чудесна работа си свършил. Хубави са снимките. На коя марка ще правим реклама този месец.

- На няколко – отвърна фотографът, – трябва да покажем няколко нови модни тенденции за този сезон. Радвам се, че ти харесват.

По едно време влезе и мъжът, който се занимаваше с маркетинга. Беше мъж на 35, разведен.

- Знаете ли, хрумна ми една идея сега. Трябва да оправиш фона, искам да изпъкват продуктите. Направи някоя реклама и с една известна личност, за да вдигнем продажбите.

- ОК – отвърна фотографът. До довечера ще са готови.

Беше хубаво, когато всичко вървеше добре. Йолина

си отиде в стаята. След няколко минути дойде астроложката.

- Исках да Ви покажа хороскопа, преди да го отпечатат – беше младо момиче, което от години се занимаваше с хороскопи.

- Дайте да ги погледна – Йолина протегна ръка и ги взе да ги прелисти.

- Добре – зарадва се тя – мисля, че ще се четат, много от жените се интересуват от астрология.

Астроложката я погледна усмихнато.

- Хубаво, много се радвам – отвърна астроложката усмихната.

После излезе от стаята и затвори вратата.

Йолина остана сама. На бюрото ѝ стояха листа, които трябваше да прочете. Бяха събрани на голям куп. Седна пред лаптопа си и се облегна на стола си. Беше щастлива, имаше професия, с която можеше да се гордее. Да работиш в най-четеното женско списание в България беше голяма чест. Тя си наля една чаша чай и остави чайника до бюрото си. Беше от любимия и китайски сервиз. Стаята ѝ беше голяма с етажерки покрай стените. На тях стояха хиляди папки от различните години. Бюрото ѝ беше голямо, от тъмно кафяво дърво. Загледа се в червените рози на бюрото си. Бяха от Михаил, тази сутрин куриерът ги беше донесъл в голяма кошница. Тя получаваше цветя почти всяка седмица. Знаеше, че той я обича, бяха вече от толкова време заедно. Но Йолина много обичаше работата си, цялото ѝ ежедневие беше отдадено на професията ѝ. Беше главен редактор, наистина много отговорно. Собственичката на списанието беше жена на 38 с две деца, женена

за доста богат човек. Идваше от време на време да види какво става в списанието, но цялата работа се падаше на Йолина. Собственичката пътуваше много в чужбина и все я нямаше в България, поддържаха връзка по мейла и по телефона. Йолина се замисли, тя направи списанието известно, заедно със служителите от целия офис. Помнеше времето, когато беше младши редактор. Просто едно момиче журналистка. Делеше стаята си с още две момичета и все измисляше статии. Хрумваха ѝ идеи, които я издигаха над другите. Спомни си първия път, когато дойде в редакцията. Беше облечена в евтин костюм и обувки, които имаше от години. Все ходеше с една и съща чанта всеки ден, защото тази ѝ беше най-красива. С времето започна да изкарва повече пари. Никой не знаеше, колко труд стои зад едно списание, никой не знаеше и хората, които го правеха. Йолина започна да идва със скъпи модерни костюми, поли, сака, панталони. Обувки на висок ток. Всеки ден беше гримирана и косата ѝ беше подредена. Ходеше с осанка, вече беше главен редактор. Това, за което мечтаеше, беше се сбъднало. С Михаил намери щастието и ѝ се струваше, че го намира всеки ден. Загледа се в една снимка на етажерката. Бяха двамата с Михаил на последната им екскурзия до Испания. Понякога се натъжаваше, като я гледаше, беше щастливка с такъв мъж. Сети се и за момента, когато той ѝ предложи да се сгодят. Бяха една вечер на ресторант в София. Пиеха червено вино и се смееха. Йолина дояждаше десерта, когато Михаил коленичи пред нея и отвори кутийка с годежен пръстен. Пръстенът блестеше.

- Ще се омъжиш ли за мен? – попита я той

- Не, за Бога. Всички ни гледат, знаеш, че мразя да ставам център на внимание. О, боже господи, нали не ми се сърдиш, Мишо? – погледна го в кестенявите му очи.

- Не, не ти се сърдя, въпреки че за втори път ти предлагам брак – след малко продължи. – Жалко, че не обичаш диаманти.

- Знаеш, че те обичам. Разбира се, че обичам диаманти – тя не искаше да го засегне. Всичко е прекрасно, но ние и така сме щастливи, и без да се женим.

Тя го целуна. След това се целуваха дълго време.

- Каква е пък тази, която отказва да се омъжи. Такова хубаво момче. О, толкова е романтично – каза една жена, която стоеше до тях с приятелката си на съседната маса. Бяха възрастни жени и се възмутиха. Йолина се направи, че не ги чува.

- Обещай ми, че някой ден ще се сгодиш за мен – погледна я той, като седеше срещу нея на масата. Искаше да види реакцията ѝ.

- Някой ден. Млади сме, още имаме време. Цялото време е пред нас – каза тя и се замисли.

Той хвана ръката ѝ и я целуна.

- Обичам те – усмихна се той.

- И аз те обичам – засмя се тя. Искаше да смени темата и да излезе от това тягостно положение, затова продължи.

- Хайде в събота да отидем на кино, какво ще кажеш? – попита го тя

- Добре, но ти избери филмът.

Йолина пак се върна в стаята далеч от мислите си за онази вечер. Загледа се през прозореца, виждаше се

красива гледка към София и Витоша. Животът ѝ беше прекрасен. Кариерата ѝ винаги беше на първо място, не можеше да я остави, защото друг щеше да дойде на нейно място. За нея беше важно да успява, да бъде амбициозна. Нямаше време за семейство. Михаил също беше зает. По цял ден приемаше пациенти, за почистване на зъбен камък, кариеси, слагаше шини, фасети, мостове и какви ли не други неща. Часовете му все бяха заети, защото беше добър зъболекар. Наистина, бяха състоятелни и живееха добре, но никой нямаше време, освен събота и неделя. През седмицата Йолина ходеше два пъти на аеробика, а Михаил на фитнес. Йолина не беше готова да жертва работата си заради семейството, защото обичаше работата си. Те се обичаха и го показваха всеки ден, но и това беше достатъчно. Любовта не беше бракът, нито сватбата за тях. Те живееха заедно, бяха всеки ден заедно и пак се обичаха. Какво беше сватбата, един ден, в който всичко е прекрасно, повече от идеално. Двама влюбени, които показват привързаност. Мечтата на повечето момичета е да имат сватба, да бъде като в приказка. Но колко бракове завършваха с разводи и караници. Бракът беше за нея едно узаконяване на връзката, едно листче, което ти дава повече права, нищо повече. Може би до този момент никой не беше готов да предприеме такова нещо от тях двамата. Тя не искаше да обещава, защото не беше сигурна, дали ще може да го изпълни. Не можеше да го остави с напразни надежди, затова и все отлагаха. Дните минаваха, но нищо не се променяше. Любовта, колкото и силна да бе тя, не можеше да промени реалността и ежедневието им.